

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K.

Dato: 4. oktober 2007
Kontor: Lovafdelingen
Sagsnr.: 2007-792-0403
Dok.: LOJ41033

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 430, som Folketingets Retsudvalg (Alm. del) har stillet til justitsministeren den 5. september 2007.

Lene Espersen

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 430 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ministerens kommentarer udbedes til Ritzau-telegram 1/9-07: "Skaarup vil sikre hjælp til varetægtsfængslede" og Ritzau-telegram af 3/9-07: "Psykolog: arrestanter løslades til stumperne af deres liv." Ministeren bedes herunder redegøre for problemets omfang samt oplyse, hvilke initiativer ministeren vil tage for at sikre, at frifundne varetægtsfængslede modtager tilbud om psykologhjælp.”

Svar:

Der rejses i de nævnte nyhedstelegrammer dels spørgsmål vedrørende forholdene for personer, der er varetægtsfængslet, dels spørgsmål vedrørende personer, der er løsladt efter varetægtsfængsling efter at være frifundet mv.

Med hensyn til forholdene for varetægtsarrestanter under deres ophold i Kriminalforsorgens institutioner bemærkes, at Kriminalforsorgen har pligt til at vejlede og bistå en varetægtsarrestant for at begrænse de erhvervsmæssige, sociale og personlige ulemper, der følger af varetægtsopholdet. Institutionen skal blandt andet formidle kontakt til personer, institutioner og myndigheder, der efter anden lovgivning kan yde hjælp.

Varetægtsarrestanter har under deres ophold i Kriminalforsorgens institutioner i stort omfang de samme muligheder som afsonere. Det gælder bl.a. i forhold til fællesskab med andre indsatte, medmindre arrestanten er isoleret efter rettens bestemmelse, og mulighed for at øve indflydelse på deres ophold i varetægt gennem valgte talsmænd.

Der er ikke foreskrevet nogen forpligtelse for Kriminalforsorgen til – på samme måde som for afsonere – at udarbejde handleplaner for varetægtsarrestanter. Årsagen er, at det er svært at planlægge et længere forløb, når opholdstiden ikke kendes. En varetægtsarrestant kan blive løsladt når som helst. I enkeltstående tilfælde påbegyndes arbejdet med en handleplan imidlertid ud fra en konkret vurdering allerede under varetægtsfængslingen. Det vil især være i tilfælde, hvor en person har været varetægtsfængslet i meget lang tid, afventer fuldbyrdelsesordre, eller hvor der er tale om en person under 18 år, hvor anbringelse i medfør af straffuldbyrdelseslovens § 78 kan være en nærliggende mulighed.

Det, at der ikke er nogen forpligtelse til at udarbejde handleplaner for varetægtsarrestanter, betyder dog ikke, at der ikke gives varetægtsarrestanter forskellige tilbud under varetægtsopholdet. En varetægtsarrestant skal således tilbydes beskæftigelse efter samme regler, som gælder for afsonere. Dette gælder tillige uddannelse.

Varetægtsarrestanter er ikke omfattet af behandlingsgarantien for misbrug af stoffer og alkohol, som indebærer, at alle indsatte, som i øvrigt opfylder betingelserne, skal tilbydes behandling senest 14 dage efter at have fremsat anmodning derom. Der er dog i de fleste arresthuse etableret forbehandlingsprogrammer, som har til formål at motivere den indsatte til et egentligt behandlingstilbud under eventuel afsoning. Hvis den indsatte ikke skal afsone, men derimod bliver løsladt, skal der i stedet tilbydes videre behandling i kommunalt regi.

Hvis en varetægtsarrestant har været isoleret i mere end 14 dage, har institutionen pligt til at tilbyde regelmæssige og længerevarende samtaler med f.eks. præst, læge eller psykolog. Dette indebærer, at personalet er forpligtet til at vejlede varetægtsarrestanten om denne mulighed, og – når varetægtsarrestanten ønsker det – formidle dette ønske til f.eks. præst, læge eller psykolog, mens det vil være henholdsvis præsten, lægen eller psykologen, der afgør, om samtaler skal gennemføres.

Det kan oplyses, at der i 1999 blev etableret en forsøgsordning med psykologbehandling til tilsynsklienter samt til afsonere og varetægtsarrestanter i arresthuse. Ordningen, der indebærer, at institutionerne og afdelingerne kan få tilført ressourcer, hvis en indsat/klient har behov for psykologbistand, er videreført i den nuværende flerårsaftale og administreres af Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Af Justitsministeriets supplerende svar af 24. april 2006 på spørgsmål nr. 145 fra Folketingets Retsudvalg, fremgår det, at Kriminalforsorgen overvejer en ny ledelsesstruktur for arresthusene. I forbindelse med en eventuel ny struktur vil Kriminalforsorgen undersøge mulighederne for at gøre en ordning med psykiatriske konsulenter i arresthusene landsdækkende svarende til den ordning, der gælder for Arresthuset i Viborg, hvorefter en tilknyttet konsulent i form af en psykiatrisk overlæge dels kan yde sparring til arresthuslægen, dels kan tilse indsatte med psykiske lidelser. Direktoratet har oplyst, at overvejelserne om en ny ledelsesstruktur for arresthusene endnu ikke er tilendebragt.

Som det fremgår, yder Kriminalforsorgen personer, der er indsat som varetægtsfængslet i Kriminalforsorgens institutioner, støtte på en lang række centrale områder.

I de tilfælde, hvor den varetægtsfængslede løslades af politiet, fordi politiet har frafaldet sigtelsen mv., eller af retten, fordi den pågældende er frifundet mv., ligger støtte og bistand til den pågældende efter løsladelsen uden for Kriminalforsorgens område. Den pågældende er derimod omfattet af de almindelige regler i samfundet om bistand, herunder psykologbistand, til borgerne. Jeg mener ikke, at der er behov for at ændre på denne opgavefordeling i forhold til personer, der er løsladt på den pågældende måde efter en varetægtsfængsling. Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at man på et kommende møde i Kontaktudvalget mellem Socialministeriet og Justitsministeriet vil rejse den nævnte problemstilling, for at det kan overvejes, om der er behov for særlige tiltag på området.